

VINNARNA AV BOOKMARK FÖRLAGS SKRIVTÄVLING 2024

TRETTON

AVRINA ARAM BIGLARI

Skatans begravning

LYDIA STENSTRÖM

Tomma löften

INGRID LINDQVIST

Tre vinnartexter:

1.

TRETTON

AVRINA ARAM BIGLARI

2.

Skatans begravning

LYDIA STENSTRÖM

3.

Tomma löften

INGRID LINDQVIST

Bookmark Förlag

TRETTON, Skatans begravning.

Tomma löften

Copyright © Avrina Aram Biglari, Lydia Stenström,

Ingrid Lindqvist, 2024

Publicerad av: Bookmark Förlag, Stockholm 2024

www.bookmarkforlag.se

Omslagsfoto: © Annisa Asyarofa/Unsplash

Författarfoton: Privat.

September 2024

Juryns motivering för förstapristagaren Avrina Aram
Biglaris novell ”TRETTON”:

Med en självsäker och perfekt kalibrerad berättarröst lyckas Biglari med oerhörd precision gestalta en svunnen tid i livet, där humor, nostalgi och vemod sömlöst vävs in i varandra.

*Agri Ismail
Sara Nazari
Pascal Engman
Ebba Barrett Bandh*

1. TRETTON

AVRINA ARAM BIGLARI

Så här kan man bara vara om man är tretton. Om man är tretton och nikotinsnurrad och energikickad och äldst och yngst i hela världen – då, bara då, kan man vara så vilsen att man hittar precis rätt och så älskad att man vågar låtsas vara oälskad. När man är tretton och står och hänger på låset till Världen med stort V och gör allt och lite till för att följa Livsstilen med stort L. Klipper håret. Målar svart kajal. Lyssnar på exakt all musik utom den man lyssnade på för ett halvår sedan och klär sig i exakt alla kläder utom de man klädde sig i förra veckan. Snattar smink och går barfota i Hornstull. Drar halsbloss, svär åt pappa, kallar sig för kommunist. Röker fimpar och röker te och röker hasch och bråkar med mamma och med pappa och med sig själv. När allting, precis allting, börjar och slutar och börjar igen och hela livet är en enda tonårspöl, då, bara då, kan man få vara så här. När man är äldre, sextonsjuttonarton, så går det liksom bara inte. Man kan inte hålla på som vi gör då och det vet alla.

Det var du som sa det och jag trodde på det för jag trodde på allt du sa. Du med det utsmetade sminket och de avbitna naglarna, tygskorna och tygväskan. Fulla du som hittade fulla mig på valborg i Tantolunden och frågade efter tändare, fulla du som sprang till tunnelbanan och fullare jag som sprang efter, fulla de andra som gav upp när de insåg att tåget redan var på perrongen och fullare vi två som fortsatte springa,

fullt övertygade om att vi skulle hinna med tuben som redan hade börjat rulla i väg. Och så fullaste du och jag som ramlade ihop på perrongen i en pöl av nyfödd vänskap och radioaktiv tonår, av kroppslukt och kroppsvätskor och ensamhet och lust och fjortisfylla och allt som vi alltid hade vetat fanns men aldrig hade vågat tro att vi kunde ha. Från och med då var det vår. Jag visste det mer än jag någonsin hade vetat någonting i mitt liv, allting liksom knoppade och vibrerade, det var vår i livet och jag sa det, stolt och förväntansfull och naiv, som jag ännu inte begripit att hela ditt liv var en enda lång vår, det var väl alldeles uppenbart.

Det borde det väl förstås ha varit, uppenbart för mig alltså, och om jag bara hade varit lite mindre full och mindre ung och mindre dum så hade jag kanske förstått det och inte sagt någonting. Jag hade inte sagt det där med att det var vår i livet och jag hade inte tyckt att det var så pinsamt att jag låtsades vara utan hemmatid och då hade jag förvisso inte börjat bråka med mamma men då hade vi inte heller stannat kvar på stan i flera timmar och tiggat cigg från gamla gubbar och skrattat och sprungit till Årstaviken och doppat fötterna i vattnet och pratat om våra pappor och svurit på att en dag åka till New York tillsammans och klottrat på våra knän och våra skor och på tunnelbanan. Jag klottrade ned mitt namn, du klottrade ned ett hjärta. Jag klottrade ned en streckgubbe, du klottrade ned en cigg i käften på den. Jag klottrade för att du klottrade och du klottrade för att lämna ett avtryck, för att vi levde på minnesmärken och för att det värsta som kunde hända var att bli bortglömd.

De kommande veckorna var ett enda töcken av att bara plaska runt i den där tonårspölen vi hade ramlat ihop i på perrongen, som att bli kastade i sjön för att lära sig simma. Bemästra konsten att spela nykter i telefon, hängla och slåss, öppna ölflaskor med hjälp av snusdosor och snatta parfym. Det var så vi klarade oss från att drunkna. Vi förstod att Tanto var the place to be, att det var där vi blommade som bäst, i vårt vardagsrum (lekplatsen), vårt kök (korvkiosken) och vår rökruta (berget). Det var platsen där våren aldrig blev sommar, där man bara kunde vara om man var tretton och där vi var hela sommaren, nikitinsnurrade och energikickade och äldst och yngst i hela världen. Varje dag var ett eget liv och varje kväll var ett eget liv efter detta, särskilt de kvällar som var vackra.

Den vackraste kvällen var kvällen då det var spelning vid Hornstulls marknad och varenda atom i luften, alla fåglar och all rök och alla träd, andades sensommar. Det var så vackert att vi liksom blev tvungna att göra det fult. Ifall vädret var mulet och hela staden var död så kunde man göra det som var fint, då kunde vi sätta oss vid bryggan och dricka dyr läsk och äta dyra chips och spela dyr musik och kanske till och med äta på kebabställets uteservering i stället för att köpa från kiosken. Vi kunde ta på oss klänningar och fina skor, skratta lite lägre och äta lite mindre och eftersom det var mulet och grått så blev det fint, vi blev det finaste på hela gatan och ingen kunde ta det ifrån oss för nu var det vår tur att skina. Var det däremot en fin kväll, en kväll som är den vackraste, när hela kvarteret ekar av bongotrummor och allting doftar grillat, så gömde vi oss från världen. Satt i gruset och tog av oss skorna, gungade fult och skrattade fult och existerade i ett vakuum. Bara du och jag, och det bokstavligen. Folk hade börjat gå hem för längesen och även om vi inte fattade det än så tömdes Tantolunden sakta men säkert på vilsna trettonåringar. De hade slutat röka, börjat satsa på skolan och skaffat kille. Eller drunknat i tonårspölen och tvångsvårdats. Fattat att det faktiskt inte kunde vara vår för alltid.

Men vi bara gungade fult och skrattade fult och sprang till stationen fult och du tog din buss hem och jag tog min buss hem och det fortsatte vara fint ute, hela veckan var solen framme och allt var så vackert att det blev så fult att det dog. Mamma kom hem från semestern och jag fick utgångsförbud och Våren med stort V blev sakta men säkert till någon slags sommar som sakta men säkert blev till någon slags höst. Det var inte längre spännande att snatta och jag kände inte längre att jag alltid behövde röka lungbloss och det blev så kallt ute att man inte ens kunde gå barfota längre och tonårspölen vi simmat i började torka ut. Vi var inte längre tretton.

Tantolunden har krympt. Det måste den ha gjort. Den måste ha byggts om eller bytts ut eller fått asbest eller blivit invaderad av gäss för någonting är det som har förändrats och det är i alla fall inte jag. Ängen har blivit en gräsfläck och skogen har blivit en buske och berget har blivit

en kulle och allting som var spännande då, när livet precis hade börjat och hela världen snurrade och skrek och skrattade och kräktes, har blivit sorgligt. En sorglig park fylld med sorglig vilshenhet och sorgliga första fyllor och första kyssar och första tonårsminnen. Ändå går jag hit hela tiden. Jag går hit till våra kvällar på bryggan och våra mornar i parken, våra fjortisfyllor och våra klottringar och ditt skratt och mitt skratt och tiden då världen var så fin att vi kunde vara så fula, bara bara bara för att vi var tretton. Jag ser vår gunga och vår bänk och alla pölar på marken och jag ser hur jag vänder mig om och går. Går, fäster blicken i marken och går, som om jag inte precis såg dig vara kvar i Tanto, som om jag inte precis låtsades som om det inte var du, som om jag inte precis vände bort blicken och gick mot stationen och som om jag inte precis lämnade dig kvar där.

Vi sprang tills vi föll ihop i en pöl på perrongen.

AVRINA ARAM BIGLARI är 17 år och bor i Stockholm.

September 2024

Juryns motivering för andrapristagaren Lydia
Stenströms dikt ”Skatans begravning”:

En dikt där varje bild, varje vändning ter sig lika överraskande som självklar och ett krackelerade diktjag i flux som bland helgon och popstjärnor försöker finna en stadig plats, ett sammanhang.

2. *Skatans begravning*

LYDIA STENSTRÖM

mitt huvud är fyllt av
lättmjölk

det är skadat
det är allt och ingenting

vi skulle välja orgelstycken
och du blev förvånad över mitt
öga

det var inte svullet
men man kunde se

du kunde se allt och nu
kollar du
aldrig på
mig

Santa Trofimena blåste en vind
och jag hatar er

från och med
idag

jag vet inte hur jag ska uttrycka mig
mina gester liknar ett nedstoppat magasin
jag vet ingenting om dig
absolut ingenting
jag ville lära känna dig
krama dig
märka din lena hud med
pussar
du är absolut perfekt

din tumme är det enda jag kan minnas ordentligt
allt annat är bortblåst
förvrängt till AI genererade bilder
Katy Perry gick på metgalan och jag hoppas att du ska krama mig
extra hårt

jag vill inte sitta här
på den här vidriga
stolen
inte sitta här och stirra på dig
medan du gestikulerar

jag är så tråkig jämfört med er
inte ens en bebis skulle skratta
ringen på mitt finger börjar glida av
och jag tycker inte om
din urna
längre

att döda en skata
att rensa den
äta den
och smeta in sig i återstående blod

en farlig ritual som man bara kan utföra om man är
hungrig och
jag
är
hungrig

Trofimena skulle förakta mig
hon skulle blåsa en vind
rakt på just mig

men det är du som
ramlar omkull

måste jag slicka dina fötter i
min dröm?

nu skämtar jag
och alla skrattar
gapskrattar som grisar

orgeln spelar i bakgrunden och hajtanden syns aldrig igen
jag kan också spela teater
jag kan också gestikulera
prata i timmar om intressanta ämnen
ämnena som slingrar sig omkring och tar stryptag
men bara på stackars
outbildade

jag kan också bli blondin och vara blyg och lite mystisk
jag kan också ha jättestora bröst
jag kan också börja gråta och kvida
börja skrika att det är orättvist

du bryr dig inte
du tittar förstrött på mig

på mina försök
vill inte ens
betygsätta

gissningsleken är inte kul längre
och jag börjar
viska

LYDIA STENSTRÖM är 16 år och bor i Stockholm.

September 2024

Juryns motivering för tredjepristagaren Ingrid
Lindqvists novell ”Tomma löften”:

Vardagens absurditeter och nyårslöftets tomma hopp dissekteras med brutal humor i en kortnovell som känns stöpt i samtiden.

3. Tomma löften

INGRID LINDQVIST

Nyårslöftena 2024 var i princip detsamma som 2023, och 2022 samt 2021 och alla åren dessförinnan. Ordna upp livet, springa milen lite snabbare, sluta vara självupptagen, få några centimeter mindre midja och se minst två länder. Det är samma repertoar varje år, med en eventuell divergens på hur många centimeter mindre midjan ska bli. Men bortsett från det, är allt sig likt. Så när klockans båda visare pekar rakt upp och man kysser någon söt-när-man-är-full kille som bara råkar stå bredvid, vet man att det är dags. Eller kanske inte precis på sekunden, man måste ju återhämta sig efter festandet först. Det är ju en självklarhet. Men när andra januari gryr är det på tiden att sätta igång med absolut allt. Och ja, första veckan går faktiskt ganska bra. Nästan över förväntningarna. Löparskorna åker på och ekonomiska specifikationer konstrueras för framtidens resor. Man slänger till och med in några promenader där emellan, försöker få in de där 10 000 stegen alla pratar om. Man nöjer sig med 4 000. Det är till och med så att dessa promenader åtnjuts i tystnad, för man ska ju egentligen gå och fundera på livets riktiga mening istället för att lyssna på Veronica Maggios nya skiva. Sen är det ju så att Veronica Maggio ändå bara blir sämre med åren, så tystnaden kanske är att föredra ändå. Man går alltså där och kollar på hur vinden skakar om träden och försöker klura ut poetiska tankar om hur naturens vidunder är sådär överväldigande stora

och att man är en så liten del av hela världen. Men sen orkar man inte vara så där djup och jobbig längre och man inser att det är tråkigt att promenera utan Veronica Maggio. Hörlurarna åker på igen och världens storhet stängs ute.

Efter den där första veckan tar man lite paus från alla dessa nyårslöften. Man har ju varit så himla duktig, ska man inte unna sig en kaka till fiket för allt besvär? Killar gillar väl ändå tjejer som har lite att ta i? Det har man i alla fall hört. Och eftersom man redan tagit en kaka till kaffet kan man ju lika gärna skita i nyttighetslivet hela veckan. Med den inställningen mår man inte heller så värst dåligt när helgen kommer och det är dags för utgång. Absolut, Absolut Vodka innehåller betydligt mer kalorier än vad en kaka innehåller. Men om man dansar direkt efter shoten och typ bara inte tänker på det kan man intala sig själv att det inte spelar någon roll. Kalorier in, kalorier ut. Plus minus noll. Man har ju faktiskt aldrig varit så svettig som på klubbens dansgolv. Och det är på det där lökiga dansgolvet som man träffar HAN. Han med stora bokstäver. Med livsfarlig ögonkontakt sjunger man med till låten Don't stop believing och man bara vet att det kommer bli vår låt. Lite synd bara att det är en pissig låt. Men vad gör man inte för en söt grabb och en smula välförtjänt uppmärksamhet.

Men sen dagen efter kollar man på kontot och inser att det kanske inte riktigt gick plus minus noll. Snarare plus plus på kaloriintaget och minus minus på ekonomiavdelningen. Och på något sätt, fråga inte hur, så blir det inte riktigt noll. Sjukt deprimerande. Och någonstans där i paniken känner man att det är dags att ta tag i nyårslöftena igen och börja ordna upp sitt liv. Men det måste självklart vänta till första mars. För man kan ju inte börja mitt i en månad, det är galenskap. Helst ska första mars infalla på en måndag, då är det nästan ett tecken från gud. Men man nöjer sig med torsdag om så måste. Ny månad, nya möjligheter, ny inställning. Man går och lägger sig i tid, jobbar hårt och sparar pengar. Man går till samma skitjobb dagar i sträck och träffar cheferna som aldrig sett ljuset av en ledarskapskurs. Men vad ska man göra förutom att klaga till varandra? Man har ingen utbildning, knappt någon erfarenhet och ingen plan om att "klättra inom företaget". Så där står man med 128kr i timmen och mår lite bajs. Fast det är ju ändå en 6kr ökning från förra året och man måste även räkna in både OB och

semesterersättning. Så det kanske inte är så skit, inte den 25 i alla fall. Det finns inte heller någon bättre känsla än att "alla hatar chefen", för fan vad man hatar chefen och det är befriande att befinna sig i den stora massan. Vi mot dem. Hatet, det befriar faktiskt.

Och sen är sommaren framme och det är omöjligt att vara olycklig. När det inte regnar åker man ut med båten, skaffar en härlig bränna i en rosa bikini, läser böcker om minst tre kärlekshistorier, spelar tennis i för korta kjolar och springer ikapp glassbilen i trasiga flipp-flopps för att köpa glassbåtarna som ens mamma älskar. Man tar med HAN med stora bokstäver till gamlingarna på deras landställe och man börjar fundera över om det är en förbannelse eller en befrielse att bli gammal. De har ett sådant överskott av tid och kunskap, men ingen ork att göra något. Så där sitter de med ett föredetta mysigt rosa hus på Österlen, men som nu luktar mögel och har ett golv som svajar av en gammal vattenläcka. Och man tycker det är lite jobbigt. För även om solen skiner, fikat dukas upp och det spelas boule på den nya banan bredvid så har man den där melankoliska känslan av att det snart är slut. HAN med stora bokstäver förstår sig inte på känslan. För honom är det bara ett nedgången hus, en söt men för liten tomt och en illaluktande stank av mögel. HAN med stora bokstäver ser inte det som ligger där under. För det där lilla rosa mögliga huset ska säljas och det känns som att alla ens barndomsminnen blir bestulna med det. Minnen av att jaga såpbubblor, plocka röda vinbär och lukten av farmors nybakade skånebröd. Ett rosa hus, en barndom och sommaren. Första, andra, tredje. Såld.

Och sen står man där en höstdag när sommaren är över, ensam på perrongen. Eller sitter där, ensam i bilen. Eller befinner sig, inte alls så ensam, på ett dansgolv. Och man får bara inte luft. För alla vill något, alla vill höra en rolig historia, alla vill att man ska le, alla vill att man ska vara sådär charmig för det är ju det man gör allra bäst. Men samtidigt är man alldeles för mycket. Alla vill alltid ha och ha och ha men sen när man ger har man gett för mycket. Så perrongens betong blir till bojor runt ens fötter, bilens väggar krymper tills man befinner sig i en kokong av självömkan, och det där dansgolvet. Det är det värsta. Marken vibrerar och folket runt omkring är suddiga av rörelse. Det känns som att man är i orkanens öga, ovetande om det är en själv som är stormen. Det enda man vill är att lägga sig ner på marken och låta jordens kalla mark

sluka en hel. Känna ren och skär oavbruten tystnad. Men precis innan man låter benen vika sig kommer man på den där lilla detaljen att man skulle sluta vara sådär självupptagen, vilket självklart innefattar självömkan också. Jordens kalla mark måste alltså tyvärr vänta på att sluka en, bilen måste fortsätta köra och bussen måste anlända till perrongen. Kvart över fem bussen avgår mot Resten av ditt liv.

Men sen är det där med att sluta vara så självupptagen. Att bry sig om andra. Men det är ju det som är så jobbigt. Att faktiskt vara genuint intresserad, inte bara spela engagerad. Och det är där det inte riktigt klaffar. För man bryr sig faktiskt inte om att Lisa fick ett nytt arbetsområde på jobbet eller att Conny fick 35 poäng på golfbanan. Det är irrelevant information. Det som faktiskt faller en i smaken är det där som alla bryr sig om men som de vägrar erkänna. Man bryr sig om vem som låg med vem, vem som sa att de låg med vem men som faktiskt inte gjorde det, vem som var taskig, vem som ljög. Man bryr sig om alla de där härliga smutsigheterna. Man är en tvättäkta skvallerbytta bing bong. Judas, han skulle fan älskat en. Men tyvärr så klassificeras inte det som icke självupptagenhet utan man är istället bara snokig. Därefter kan slutsatsen dras att det inte går att vara icke självupptagen och att det är ett oresonligt mål att ha.

Tiden går och helt plötsligt har alla löven fallit från träden. Man går hand i hand med HAN i stora bokstäver genom trista självmordsnovember och man börjar bråka. Man bråkar för att man inte har något annat att göra. Man hittar på saker som skulle kunna vara fel, bara för att. Kanske för att det inte finns något fel egentligen. Man har inga sorger i sitt liv. Man är vit, ung, snygg och välbärgad. Vad fan har man egentligen att klaga på? Absolut ingenting. Så man skapar ett hjärtekross för sig själv, bara för att folk ska ha någon som helst anledning att tycka synd om en. Så att det är okej att midjan inte blivit mindre eller att man inte bryr sig om någon annan. För nu är det faktiskt synd om en på riktigt. Så man släpper HAN med stora bokstäverna och låter honom gå. För han och allt han medförde var lite för perfekt för att passa in.

Julsånger spelas på radion och luciatåg lyser upp mörkret. Den snöklädda och mysiga julen är här. Och helvete vad man är bra på att fira jul. Pepparkakshus byggs, julsånger spelas, man köper mysiga nya pyjamasar och bullar ner sig under täcken för att se på kärleksfilmer. Julen är

en paus från verkligheten. Men utöver det är det även en paus från alla nyårslöften. Det där med att ordna upp sitt liv går inte riktigt ihop med julstämningen, så det kan man skita i. Ut och springa milen? Aldrig i hela livet, det är ju en isbana utanför. Det finns ju faktiskt risk att få men för livet eller att helt enkelt dö. Utöver det kan man ju inte riktigt vara självupptagen runt julen, för man ger ju faktiskt folk presenter. Och det där med att bli smal? Hell nah! Med alla tjocka tröjor ser ändå ingen att man går en fjärde runda på julbordet. Och julen är som finast hemma i snötäckta Sverige, så det spelar ingen roll att man inte är utomlands. Julen är till för att njutas, så då njuter vi för fan.

Sen står vi där ett år senare på ett annat ställe, med en annan låt och med en annan kille som är söt-när-man-är-full och man dansar till en låt man bara vet kommer bli vår låt. Pekarna börjar närma sig tolv och alla börjar diskutera nyårslöften. 2025, det är ju till och med ett jubelår. Vad ska vi dedikera detta året till? Men när sekunderna väl är nedräknade och man kysser den där killen bredvid, är löftena redan satta. Nyårslöften 2025: Ordna upp livet, springa milen lite snabbare, sluta vara så självupptagen, få några centimeter mindre midja och se minst två länder.

INGRID LINDQVIST är 19 år och bor i Hägeby utanför Uppsala.

Bookmarks skrivtävling arrangerades för första gången 2022. Den riktar sig till ungdomar i gymnasiet och verkar för att uppmuntra unga till skrivande och läsande samt till att ge en inblick i förlagsvärlden.

Mer information om skrivtävlingen hittar du på www.bookmarkforlag.se/skrivtavling